

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سوره مبارکه نازعات

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا ﴿١﴾

سوگند به فرشتگانی که (روح مجرمان را از بدن هایشان) به شدت برمی کشند،

وَالنَّاشِطَاتِ نَشْطًا ﴿٢﴾

و فرشتگانی که (روح مؤمنان را)
با مدارا و نشاط می گیرند،

وَالسَّاجِدَاتِ سَبْحًا ﴿٣﴾

و سوگند به فرشتگانی که (در اجرای فرمان الهی) با سرعت حرکت می کنند،

فَالسَّابِقَاتِ سَبْقًا ﴿٤﴾

و بریکدیگر سبقت می گیرند،

فَالْمُدَبِّرَاتِ أَمْرًا ﴿۵﴾

و آنها که امور را تدبیر می کنند!

يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ﴿٦﴾

آن روز که آن زلزله وحشتناک
(همه چیز را) به لرزه در می آورد،

تَتَّبِعُهَا الرَّادِفَةُ ﴿٧﴾

و از پی آن، حادثه دومین [= صیحه عظیم محشر] رخ می دهد،

قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ﴿٨﴾

دل‌هایی در آن روز سخت مضطرب است،

أَبْصَارُهَا خَائِبَةٌ ﴿٩﴾

و چشمهای آنان (از شدت ترس)
فرو افتاده است.

يَقُولُونَ إِنَّا لَمَرْدُودُونَ فِي الْحَافِرَةِ ﴿١٠﴾

می گویند: «آیا ما به زندگی
مجدد باز می گردیم؟!»

أَإِذَا كُنَّا عِظَامًا نَّخِرَةً ﴿١١﴾

آیا هنگامی که استخوانهای پوسیده ای شدیم (ممکن است زنده شویم)؟! «

قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ﴿١٢﴾

می‌گویند: «اگر اینگونه، بازگشتی است زیانبار!»

فَأِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ﴿١٣﴾

ولی (بدانید) این بازگشت تنها
با یک صیحه عظیم است!

فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ ﴿١٤﴾

ناگهان همگی بر عرصه زمین ظاهر می گردند!

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ﴿١٥﴾

آیا سرگذشت موسی به تو رسیده است؟!

إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٦﴾

در آن هنگام که پروردگارش او را در سرزمین مقدس «طوی» ندا داد (و گفت):

اذْهَبْ إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى ﴿١٧﴾

به سوی فرعون برو که طغیان کرده است.

فَقُلْ هَلْ لَكَ إِلَىٰ أَنْ تَزَكَّىٰ ﴿١٨﴾

و به او بگو: «آیا می خواهی پاکیزه شوی؟!»

وَأَهْدِيكَ إِلَى رَبِّكَ فَتَخْشَى ﴿١٩﴾

و من تو را به سوی پروردگارت هدایت کنم تا
(از نافرمانی او) بترسی؟!»

فَأَرَاهُ الْآيَةَ الْكُبْرَى ﴿٢٠﴾

سپس موسی بزرگترین معجزه را به او نشان داد.

فَكذَّبَ وَعَصَى ﴿٢١﴾

اما او تكذيب و عصيان كرد.

ثُمَّ ادْبَرِ يَسْعَى ﴿٢٢﴾

سپس روی گردان شد
و (برای محو آیین حق) تلاش نمود!

فَحْشَرَفَنَادِي ﴿۲۳﴾

و (ساحران را) جمع کرد و
(مردم را) دعوت نمود.

فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى ﴿٢٤﴾

و گفت: «من پروردگار برتر شما هستم.»

فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الآخِرَةِ وَالْأُولَى ﴿٢٥﴾

از این رو خداوند او را به عذاب
آخرت و دنیا گرفتار ساخت.

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِمَنْ يَخْشَى ﴿٢٦﴾

به یقین در این عبرتی است برای کسی که
(از نافرمانی خدا) بترسد.

أَأَنْتُمْ أَشَدُّ خُلُقًا أَمْ السَّمَاءُ بَنَاهَا ﴿٢٧﴾

آیا آفرینش شما (بعد از مرگ) مشکل تر است یا آفرینش آسمان که خداوند آن را بنا نهاد؟!

رَفَعَ سَمُكَهَا فَسَوَّاهَا ﴿٢٨﴾

سقف آن را برافراشت و آن را نظام بخشید،

وَأَغْطِشَ لَيْلَهَا وَأَخْرَجَ ضُحَاهَا ﴿٢٩﴾

و شبش را تاریک و روزش را آشکار نمود.

وَالْأَرْضَ بَعْدَ ذَلِكَ دَحَاهَا ﴿٣٠﴾

و زمین را بعد از آن گسترش داد،

أَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا ﴿٣١﴾

و از آن آب و گیاهش را بیرون آورد،

وَالْجِبَالِ أَرْسَاهَا ﴿٣٢﴾

و کوهها را استوار ساخت.

مَتَاعًا لَكُمْ وَلِأَنْعَامِكُمْ ﴿٢٣﴾

همه اینها برای بهره گیری شما
و چهارپایان است.

فَإِذَا جَاءَتِ الطَّامَّةُ الْكُبْرَى ﴿٢٤﴾

هنگامی که آن حادثه وحشتناک بزرگ رخ دهد،

يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ مَا سَعَى ﴿٣٥﴾

در آن روز انسان به یاد کوششهایش می افتد،

وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِمَنْ يَرَى ﴿٣٦﴾

و دوزخ برای هر بیننده ای آشکار می گردد.

فَأَمَّا مَنْ ظَفِيَ ﴿ ۳۷ ﴾

اما آن کسی که طغیان کرده،

وَأَثَرُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ﴿٣٨﴾

و زندگی دنیا را (بر آخرت) مقدم داشته،

فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَى ﴿٣٩﴾

به یقین دوزخ جایگاه اوست.

وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ
وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٤٠﴾

و آن کس که از مقام پروردگارش ترسان باشد
و نفس را از هوا باز دارد،

فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَى ﴿٤١﴾

به یقین بهشت جایگاه اوست.

يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسَاهَا ﴿٤٢﴾

و از تو درباره قیامت می پرسند که در
چه زمانی واقع می شود؟

فِيمَ أَنْتَ مِنْ ذِكْرَاهَا ﴿٤٣﴾

تورا با یادآوری زمان آن چه کار؟!

إِلَىٰ رَبِّكَ مُنْتَهَاهَا ﴿٤٤﴾

نهایت آن به سوی پروردگارتواست.
(و هیچ کس جز خدا از زمانش آگاه نیست).

إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ مَّنْ يَخْشَاهَا ﴿٤٥﴾

تو فقط بیم دهنده کسانی هستی که از آن می ترسند (و آمادگی پذیرش دارند).

كَانَهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا
عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا ﴿٤٦﴾

در آن روز که قیامت را می بینند احساس می کنند که گویا توقفشان (در دنیا و برزخ) جز شامگاهی یا صبحگاهی بیشتر نبوده است.

صدق الله العلي العظيم